Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 18. decembra 2025*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Nariadenie (EÚ) č. 604/2013 – Určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu – Článok 29 ods. 1 – Lehota na odovzdanie – Určenie začiatku plynutia šesťmesačnej lehoty – Podanie opravného prostriedku s odkladným účinkom na súd – Nová okolnosť oznámená súdnemu orgánu rozhodujúcemu o tomto opravnom prostriedku – Zrušenie pôvodného rozhodnutia o odovzdaní a vrátenie veci príslušnému správnemu orgánu – Prijatie druhého rozhodnutia o odovzdaní, ktoré je tiež predmetom žaloby o neplatnosť – Vplyv na výpočet lehoty na odovzdanie“

Vo veci C-560/23 [Tang] [i],

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Flygtningenævnet (Komisia pre utečencov, Dánsko) z 8. septembra 2023 a doručený Súdnemu dvoru 8. septembra 2023, ktorý súvisí s konaním:

H (ved DRC Dansk Flygtningehjælp)

proti

Udlændingestyrelsen,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory F. Biltgen, podpredseda Súdneho dvora T. von Danwitz (spravodajca), sudcovia I. Ziemele, F. Schalin a S. Gervasoni,

generálny advokát: J. Richard de la Tour,

tajomník: C. Strömholm, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 6. februára 2025,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

– H (ved DRC Dansk Flygtningehjælp), v zastúpení: M. Melin a C. Vester Kofoed, poradcovia, za právnej pomoci J. Goldschmidt, advokat,

* Jazyk konania: dánčina.

[i] Názov tejto veci je fiktívny. Nezodpovedá skutočnému menu ani názvu žiadneho z účastníkov konania.

– dánska vláda, v zastúpení: D. Elkan, M. Jespersen, A.-S. Maertens, J. Sandvik Loft, splnomocnení zástupcovia,

– francúzska vláda, v zastúpení: R. Bénard a O. Duprat-Mazaré, splnomocnení zástupcovia,

– rakúska vláda, v zastúpení: A. Posch, J. Schmoll a M. Kopetzki, splnomocnení zástupcovia,

– švajčiarska vláda, v zastúpení: L. Lanzrein a V. Michel, splnomocnení zástupcovia,

– Európska komisia, v zastúpení: A. Katsimerou, B. Schima a C. Vang, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 8. mája 2025,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 27 a článku 29 ods. 1 a 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (Ú. v. EÚ L 180, 2013, s. 31, ďalej len „nariadenie Dublin III“).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi H, afganským štátnym príslušníkom, a Udlændingestyrelsen (Cudzinecký úrad, Dánsko) vo veci rozhodnutia tohto úradu o jeho odovzdaní do Rumunska.

Právny rámec

Protokol o postavení Dánska a dohoda medzi Európskym spoločenstvom a Dánskym kráľovstvom

3 V súlade s článkami 1 a 2 Protokolu (č. 22) o postavení Dánska nie je nariadenie Dublin III pre Dánske kráľovstvo záväzné.

4 Podľa článku 2 Dohody medzi Európskym spoločenstvom a Dánskym kráľovstvom o kritériách a mechanizmoch na určenie členského štátu, ktorý je zodpovedný za posúdenie žiadosti o azyl podanej v Dánsku alebo v ktoromkoľvek inom členskom štáte Európskej únie, a o systéme „Eurodac“ na porovnávanie odtlačkov prstov pre účinné uplatňovanie Dublinského dohovoru (Ú. v. EÚ L 66, 2006, s. 38), ktorá bola schválená v mene Spoločenstva rozhodnutím Rady 2006/188/ES z 21. februára 2006 (Ú. v. EÚ L 66, 2006, s. 37), sa však nariadenie Dublin III uplatňuje na vzťahy medzi Európskou úniou a Dánskym kráľovstvom.

5 Podľa článku 48 prvého odseku nariadenie Dublin III zrušilo nariadenie Rady (ES) č. 343/2003 z 18. februára 2003 ustanovujúce kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o azyl podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny v jednom z členských štátov (Ú. v. EÚ L 50, 2003, s. 1; Mim. vyd. 19/006, s. 109), ktoré v súlade so svojím

článkom 24 nahradilo Dohovor určujúci štát zodpovedný za posúdenie žiadostí o azyl podaných v jednom členskom štáte Európskych spoločenstiev podpísaný v Dubline 15. júna 1990 (Ú. v. ES C 254, 1997, s. 1).

Nariadenie Dublin III

6 Odôvodnenia 4, 5 a 19 nariadenia Dublin III znejú:

„(4) V záveroch [Európskej rady v] Tampere sa takisto konštatuje, že spoločný európsky azylový systém by mal zahŕňať z krátkodobého hľadiska jasnú a uplatniteľnú metódu na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o azyl.

(5) Takáto metóda by mala byť založená na objektívnych a spravodlivých kritériách ako pre členské štáty, tak aj pre dotknuté osoby. Mala by umožniť najmä rýchle určenie zodpovedného členského štátu, aby bol zaručený efektívny prístup k postupom na udelenie medzinárodnej ochrany a aby nebolo ohrozené rýchle vybavovanie žiadostí o medzinárodnú ochranu.

…

(19) S cieľom zaručiť účinnú ochranu práv dotknutých osôb by sa mali v súvislosti s rozhodnutiami o odovzdaní do zodpovedného členského štátu stanoviť právne záruky a právo na účinný prostriedok nápravy predovšetkým v súlade s článkom 47 Charty základných práv Európskej únie [ďalej len ‚Charta‘]. S cieľom zabezpečiť dodržanie medzinárodného práva by mal účinný prostriedok nápravy voči takýmto rozhodnutiam zahŕňať preskúmanie uplatňovania tohto nariadenia, ako aj právnej a faktickej situácie v členskom štáte, do ktorého sa žiadateľ odovzdáva.“

7 Článok 18 tohto nariadenia, nazvaný „Povinnosti zodpovedného členského štátu“, stanovuje:

„1. Členský štát zodpovedný podľa tohto nariadenia je povinný:

…

c) za podmienok stanovených v článkoch 23, 24, 25 a 29 prijať späť štátneho príslušníka tretej krajiny alebo osobu bez štátnej príslušnosti, ktorí vzali posudzovanú žiadosť späť a podali žiadosť v inom členskom štáte, alebo ktorí sa nachádzajú na území iného členského štátu bez povolenia na pobyt;

…“

8 Článok 27 uvedeného nariadenia s názvom „Opravné prostriedky“ stanovuje:

„1. Žiadateľ alebo iná osoba uvedená v článku 18 ods. 1 písm. c) alebo d) má právo na účinný opravný prostriedok vo forme odvolania proti rozhodnutiu o odovzdaní alebo vo forme vecného [skutkového – *neoficiálny preklad*] alebo právneho preskúmania tohto rozhodnutia, a to na súde.

…

3. Na účely odvolania proti rozhodnutiu o odovzdaní alebo jeho preskúmania členské štáty vo svojom vnútroštátnom práve stanovia, že:

a) na základe odvolania alebo preskúmania získava dotknutá osoba právo zotrvať na území daného členského štátu až do prijatia rozhodnutia vo veci odvolania alebo preskúmania, alebo

b) odovzdanie sa automaticky odkladá a tento odklad zanikne po určitom primeranom období, počas ktorého má súd po podrobnom a prísnom preskúmaní rozhodnúť o tom, či má odvolanie alebo preskúmanie odkladný účinok, alebo

c) dotknutá osoba môže v primeranej lehote požiadať súd o odklad výkonu rozhodnutia o odovzdaní do prijatia rozhodnutia vo veci jej odvolania alebo preskúmania. Členské štáty zabezpečia, aby bol k dispozícii účinný opravný prostriedok, a to odkladom odovzdania do prijatia rozhodnutia o prvej žiadosti o odklad. Každé rozhodnutie o tom, či sa výkon rozhodnutia o odovzdaní odloží, sa prijme v primeranej lehote, ktorá zároveň umožní podrobné a prísne preskúmanie žiadosti o odklad. V rozhodnutí o tom, že výkon rozhodnutia o odovzdaní sa neodloží, sa uvedú dôvody, na ktorých sa zakladá.

4. Členské štáty môžu stanoviť, že príslušné orgány môžu bez návrhu rozhodnúť, že výkon rozhodnutia o odovzdaní sa odloží do prijatia rozhodnutia o odvolaní alebo preskúmaní.

…“

9 Článok 29 toho istého nariadenia, nazvaný „Modality a lehoty“, stanovuje:

„1. Odovzdanie žiadateľa alebo inej osoby uvedenej v článku 18 ods. 1 písm. c) alebo d) zo žiadajúceho členského štátu do zodpovedného členského štátu sa uskutoční v súlade s vnútroštátnym právom žiadajúceho členského štátu, po porade medzi dotknutými členskými štátmi, akonáhle to je prakticky možné a najneskôr do šiestich mesiacov od akceptovania dožiadania iným členským štátom o prevzatie alebo prijatie späť dotknutej osoby alebo konečného rozhodnutia o odvolaní alebo preskúmaní, ak majú v súlade s článkom 27 ods. 3 odkladný účinok.

…

2. Ak sa odovzdanie neuskutoční v lehote šiestich mesiacov, zodpovedný členský štát bude zbavený svojej povinnosti prevziať alebo prijať späť dotknutú osobu a táto zodpovednosť sa presunie na žiadajúci členský štát. …“

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

10 H, afganský štátny príslušník, vstúpil 25. apríla 2021 na územie Dánska, kde v ten istý deň podal žiadosť o medzinárodnú ochranu. Podľa informácií v systéme Eurodac bol H zaregistrovaný ako žiadateľ o medzinárodnú ochranu v Rumunsku už 5. marca 2021.

11 Cudzinecký úrad preto 24. júna 2021 požiadal Rumunsko, aby prijalo cudzinca späť podľa článku 18 ods. 1 písm. c) nariadenia Dublin III.

12 Rumunsko 7. júla 2021 súhlasilo s prijatím H späť.

13 Dňa 19. júla 2021 prijal Cudzinecký úrad rozhodnutie o odovzdaní H do Rumunska podľa článku 18 ods. 1 písm. c) nariadenia Dublin III. V ten istý deň podal H proti tomuto rozhodnutiu žalobu na Flygtningenævnet (Komisia pre utečencov, Dánsko), vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania v tejto veci. Tento opravný prostriedok mal odkladný účinok v súlade s článkom 27 ods. 3 písm. a) tohto nariadenia.

14 Dňa 28. februára 2022 Rumunsko informovalo všetky členské štáty, že od 1. marca 2022 pozastaví všetky odovzdania smerujúce do krajiny, ktorú sú vykonávané podľa nariadenia Dublin III, vzhľadom na konflikt na Ukrajine a zvýšený prílev utečencov do Rumunska.

15 Dňa 15. marca 2022 vnútroštátny súd vrátil vec Cudzineckému úradu na opätovné preskúmanie, aby tento úrad najmä zaujal stanovisko k vplyvu všeobecného oznámenia rumunských orgánov uvedeného v predchádzajúcom bode na rozhodnutie o odovzdaní H do Rumunska.

16 Cudzinecký úrad prijal 8. apríla 2022 rozhodnutie o odovzdaní H do Rumunska podľa článku 18 ods. 1 písm. c) nariadenia Dublin III. V ten istý deň H podal proti tomuto rozhodnutiu žalobu na vnútroštátny súd. Tento opravný prostriedok mal odkladný účinok v súlade s článkom 27 ods. 3 písm. a) tohto nariadenia.

17 Rumunsko 24. mája 2022 informovalo všetky členské štáty, že pozastavenie odovzdaní smerujúcich do krajiny na základe uvedeného nariadenia bolo zrušené.

18 Dňa 2. decembra 2022 vnútroštátny súd potvrdil zákonnosť rozhodnutia Cudzineckého úradu z 8. apríla 2022.

19 Dňa 2. februára 2023 H podal návrh na opätovné začatie konania z dôvodu, že šesťmesačná lehota stanovená v článku 29 ods. 1 prvom pododseku nariadenia Dublin III, v rámci ktorej sa má uskutočniť odovzdanie žiadateľa o azyl zo žiadajúceho členského štátu do zodpovedného členského štátu, už uplynula v deň, keď Cudzinecký úrad prijal 8. apríla 2022 druhé rozhodnutie o odovzdaní. Podľa neho tak Dánske kráľovstvo bolo teraz zodpovedné za vecné preskúmanie jeho žiadosti o azyl v súlade s článkom 29 ods. 2 tohto nariadenia.

20 Po opätovnom začatí konania vnútroštátny súd znova potvrdil platnosť rozhodnutia Cudzineckého úradu z 8. apríla 2022. Usúdil, že táto šesťmesačná lehota začala plynúť až od jeho konečného rozhodnutia z 2. decembra 2022.

21 Na žiadosť DRC Dansk Flygtningehjælp (Dánska rada pre utečencov, Dánsko) sa vnútroštátny súd rozhodol opätovne začať konanie, aby preskúmal výklad pravidiel týkajúcich sa lehoty stanovenej v článku 29 ods. 1 a 2 nariadenia Dublin III v spojení s jeho článkom 27.

22 V tejto súvislosti vnútroštátny súd uvádza, že hoci tieto ustanovenia stanovujú, že k odovzdaniu žiadateľa o azyl musí dôjsť v lehote šiestich mesiacov od konečného rozhodnutia o odvolaní alebo preskúmaní, ak je priznaný odkladný účinok, neobsahujú pravidlá, ktoré by výslovne upravovali situáciu, v ktorej by sa súdny orgán rozhodol vrátil vec na opätovné preskúmanie príslušnému správnemu orgánu. Zastáva názor, že takéto vrátenie pritom môže prispieť k zabezpečeniu účinnej súdnej ochrany žiadateľov o medzinárodnú ochranu, keďže im dáva možnosť využiť nové preskúmanie veci na dvoch úrovniach.

23 V tomto kontexte vnútroštátny súd spresňuje, že v súlade s vnútroštátnou právnou úpravou dotknutou vo veci samej možno rozhodnutie o odovzdaní zrušiť a vrátiť na opätovné preskúmanie príslušnému správnemu orgánu, ak sa súd, ktorý rozhoduje vo veci, dozvedel o nových dôležitých informáciách týkajúcich sa tohto rozhodnutia. V prejednávanej veci však toto postúpenie bolo odôvodnené vonkajšími a nepredvídateľnými okolnosťami súvisiacimi so skutočnosťou, že zodpovedný členský štát po tom, ako súhlasil s odovzdaním, vo všeobecnosti pozastavil odovzdanie podľa nariadenia Dublin III, a to z dôvodu konfliktu na Ukrajine a prílevu utečencov do krajiny.

24 Za týchto okolností Flygtningenævnet (Komisia pre utečencov) rozhodla prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Majú sa pravidlá [týkajúce sa výpočtu lehôt] uvedené v článku 29 ods. 1 a 2 [nariadenia Dublin III] vykladať v tom zmysle, že šesťmesačná lehota upravená v druhom prípade uvedenom v článku 29 ods. 1 [tohto] nariadenia začína plynúť od konečného meritórneho rozhodnutia v situácii, keď taký odvolací orgán žiadajúceho členského štátu, ako je uvedený v článku 27 [uvedeného] nariadenia, vrátil vec, v ktorej bolo vydané rozhodnutie o odovzdaní, [príslušnému správnemu orgánu], ktorý následne prijal nové rozhodnutie o odovzdaní viac ako šesť mesiacov po tom, čo bolo doručené akceptovanie prijatia späť zodpovedným členským štátom – najmä keď je vrátenie odôvodnené tým, že zodpovedný členský štát, ktorý pôvodne akceptoval odovzdanie, prijal neskôr rozhodnutie o všeobecnom pozastavení odovzdaní vykonávaných podľa [nariadenia Dublin III] –, a keď je príkazu na vyhostenie dotknutého cudzinca priznaný odkladný účinok?“

Konanie na Súdnom dvore

25 Flygtningenævnet (Komisia pre utečencov) vo svojom návrhu na začatie prejudiciálneho konania požiadala Súdny dvor, aby o tejto veci rozhodol v skrátenom konaní v súlade s článkom 105 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora.

26 Predseda Súdneho dvora 15. decembra 2023 po vypočutí sudcu spravodajcu a generálneho advokáta túto žiadosť zamietol.

27 Dňa 27. novembra 2023 Súdny dvor zaslal Flygtningenævnet (Komisia pre utečencov) žiadosť o vysvetlenie, v ktorej ju vyzval, aby spresnila svoju povahu „súdneho orgánu“ v zmysle článku 267 ZFEÚ.

28 Dňa 8. januára 2024 Flygtningenævnet (Komisia pre utečencov) odpovedala na túto žiadosť.

O prejudiciálnej otázke

29 Svojou jedinou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 29 ods. 1 a 2 nariadenia Dublin III vykladať v tom zmysle, že ak vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o žalobe o neplatnosť s odkladným účinkom, s konečnou platnosťou meritórne rozhodne o zákonnosti druhého rozhodnutia o odovzdaní prijatého po tom, ako bolo prvé rozhodnutie o odovzdaní týkajúce sa tej istej osoby zrušené len z dôvodu zmeny okolností rozhodujúcich pre správne uplatnenie tohto nariadenia, ktorá má za následok vrátenie veci príslušnému správnemu orgánu na ďalšie preskúmanie, začína plynúť šesťmesačná lehota na odovzdanie stanovená v článku 29 ods. 1 uvedeného nariadenia

– ku dňu, keď bolo s konečnou platnosťou meritórne rozhodnuté o zákonnosti tohto druhého rozhodnutia o odovzdaní, alebo

– k dátumu zrušenia prvého rozhodnutia o odovzdaní.

30 Na úvod treba uviesť, že vnútroštátny súd sa pýta, ktoré z dvoch rozhodnutí prijatých vnútroštátnym súdom je rozhodujúce pre uplatnenie šesťmesačnej lehoty na odovzdanie na základe druhého prípadu stanoveného v článku 29 ods. 1 toho istého nariadenia. H v podstate tvrdí, že tento druhý prípad sa vo veci samej stal neuplatniteľným. Domnieva sa, že po zrušení prvého rozhodnutia o odovzdaní lehota na odovzdanie v súlade s prvým prípadom stanoveným v tomto ustanovení opäť začala plynúť odo dňa, keď Rumunsko súhlasilo s jeho prijatím, teda od 7. júla 2021.

31 V prvom rade treba pripomenúť, že článok 29 ods. 1 prvý pododsek nariadenia Dublin III stanovuje, že odovzdanie dotknutej osoby do zodpovedného členského štátu sa uskutoční, v súlade s vnútroštátnym právom žiadajúceho členského štátu, hneď ako to je prakticky možné a najneskôr do šiestich mesiacov od akceptovania dožiadania iným členským štátom o prevzatie alebo prijatie späť dotknutej osoby alebo konečného rozhodnutia o odvolaní alebo preskúmaní, ak majú v súlade s článkom 27 ods. 3 tohto nariadenia odkladný účinok.

32 Zo samotného znenia článku 29 ods. 1 prvého pododseku uvedeného nariadenia, a najmä z použitia spojky „alebo“, ktorá do protikladu stavia na jednej strane „prijatie“ iným členským štátom a na druhej strane „konečné rozhodnutie“ o odvolaní alebo preskúmaní, vyplýva, ako uviedol generálny advokát v bode 34 svojich návrhov, že dva okamihy uvedené v tomto ustanovení, od ktorých môže začať plynúť šesťmesačná lehota na odovzdanie, sa navzájom vylučujú.

33 Okrem toho, pokiaľ ide o druhý prípad, uvedené ustanovenie odkazuje na okamih, keď rozhodnutie o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu o odovzdaní nadobudlo právoplatnosť, pričom však nerozlišuje podľa výsledku, ku ktorému dospel súdny orgán vo svojom rozhodnutí o opravnom prostriedku. Zo znenia toho istého ustanovenia predovšetkým vôbec nevyplýva, že by sa druhý prípad stal neuplatniteľným v prípade, že by súdny orgán zrušil rozhodnutie o odovzdaní.

34 V prípade, že rozhodnutie o odovzdaní je predmetom odvolania s odkladným účinkom podľa článku 27 ods. 3 nariadenia Dublin III, z článku 29 ods. 1 prvého odseku tohto nariadenia vyplýva, že lehota na odovzdanie šesť mesiacov neplynie od akceptovania dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť, ale naopak od konečného rozhodnutia o odvolaní podanom proti rozhodnutiu o odovzdaní. V tomto prípade teda uvedená lehota začína plynúť až od okamihu, keď sa súdne rozhodnutie o odvolaní podanom proti rozhodnutiu o odovzdaní stane konečným, po vyčerpaní opravných prostriedkov stanovených právnym poriadkom dotknutého členského štátu [pozri v tomto zmysle rozsudok z 30. marca 2023, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Pozastavenie plynutia lehoty na odovzdanie v odvolacom konaní), C-556/21, EU:C:2023:272, body 23 a 24, ako aj citovanú judikatúru].

35 Ďalej treba pripomenúť, že toto odloženie výpočtu lehoty na odovzdanie až do rozhodnutia o odvolaní proti rozhodnutiu o odovzdaní umožňuje zabezpečiť rovnosť zbraní a účinnosť konaní o opravnom prostriedku tým, že zaručuje, že táto lehota neuplynie, hoci výkon rozhodnutia o odovzdaní bol znemožnený podaním odvolania s odkladným účinkom proti tomuto

rozhodnutiu [pozri v tomto zmysle rozsudok z 30. marca 2023, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Pozastavenie plynutia lehoty na odovzdanie v odvolacom konaní), C-556/21, EU:C:2023:272, bod 35].

36 Výklad, na ktorý sa odvoláva H, však môže spochybniť rovnosť zbraní a účinnosť postupov preskúmania, ktoré má zabezpečiť druhý prípad stanovený v článku 29 ods. 1 prvom pododseku nariadenia Dublin III. Keďže podľa tohto výkladu by totiž zrušenie rozhodnutia o odovzdaní súdnym orgánom znamenalo, že lehota na odovzdanie by začala znovu plynúť od akceptovania prijatia späť zodpovedným členským štátom, mohlo by to mať práve za následok, že šesťmesačná lehota na odovzdanie prípadne uplynie v okamihu, keď je výkon tohto rozhodnutia znemožnený žalobou o neplatnosť s odkladným účinkom. Tak to bolo najmä vo veci samej, pretože podľa uvedeného výkladu táto lehota už uplynula 7. februára 2022, ku dňu, keď ešte prebiehalo konanie o žalobe o neplatnosť proti prvému rozhodnutiu o odovzdaní.

37 Napokon na rozdiel od toho, čo tvrdí H, z judikatúry vyplývajúcej z rozsudku z 30. marca 2023, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Pozastavenie plynutia lehoty na odovzdanie v odvolacom konaní) (C-556/21, EU:C:2023:272), nijako nevyplýva, že zrušenie rozhodnutia o odovzdaní po podaní žaloby o neplatnosť s odkladným účinkom môže mať za následok neuplatniteľnosť druhého prípadu stanoveného v článku 29 ods. 1 prvom pododseku nariadenia Dublin III.

38 V tejto súvislosti je pravda, že Súdny dvor v bode 29 tohto rozsudku uviedol, že v prípade, ak bolo rozhodnutie o odovzdaní zrušené v prvostupňovom konaní, už neexistuje rozhodnutie o odovzdaní, ktorého výkon by mohol byť odložený v rámci odvolania v druhostupňovom konaní. Situácia, ktorá viedla k uvedenému rozsudku, sa však podstatne odlišuje od situácie vo veci samej. Z bodov 29 a 39 toho istého rozsudku totiž vyplýva, že Súdny dvor sa vyjadril k možnosti uplatniť predbežné opatrenia podľa článku 27 ods. 4 tohto nariadenia v rámci odvolania v druhostupňovom konaní, a to v situácii, keď žaloba v prvostupňovom konaní nemala odkladný účinok. Naproti tomu v prejednávanej veci H podal dve žaloby o neplatnosť proti dvom rozhodnutiam o odovzdaní dotknutým vo veci samej s odkladným účinkom, ktorý môže vylúčiť prvý prípad stanovený v článku 29 ods. 1 prvom pododseku uvedeného nariadenia v prospech druhého prípadu, a to odvolanie proti pôvodnému rozhodnutiu o odovzdaní a po jeho zrušení aj odvolanie podané proti druhému rozhodnutiu o odovzdaní.

39 Po tomto spresnení treba preskúmať položenú otázku týkajúcu sa uplatnenia druhého prípadu stanoveného v článku 29 ods. 1 prvom pododseku nariadenia Dublin III.

40 V prvom rade je potrebné uviesť, že na určenie okamihu, od ktorého začína plynúť šesťmesačná lehota na odovzdanie, sa toto ustanovenie obmedzuje, pokiaľ ide o druhý prípad, na konečné rozhodnutie o odvolaní, ak má odkladný účinok.

41 Ako v podstate uviedol generálny advokát v bode 40 svojich návrhov, uvedené ustanovenie teda nestanovuje osobitné pravidlá týkajúce sa výpočtu tejto lehoty, ak súdny orgán – po zrušení prvého rozhodnutia o odovzdaní a po vrátení veci príslušnému správnemu orgánu na opätovné preskúmanie len z dôvodu zmeny okolností rozhodujúcich pre správne uplatnenie nariadenia Dublin III, ku ktorej došlo od prijatia tohto rozhodnutia – rozhodne o zákonnosti druhého rozhodnutia o odovzdaní prijatého voči tej istej osobe v nadväznosti na toto zrušenie a vrátenie.

42 V druhom rade na základe článku 27 ods. 1 nariadenia Dublin III má žiadateľ o medzinárodnú ochranu právo na účinný opravný prostriedok vo forme odvolania proti rozhodnutiu o odovzdaní alebo vo forme skutkového alebo právneho preskúmania tohto rozhodnutia na súde.

43 V tejto súvislosti z druhej vety odôvodnenia 19 tohto nariadenia vyplýva, že s cieľom zabezpečiť dodržanie medzinárodného práva by mal účinný prostriedok nápravy voči takýmto rozhodnutiam zahŕňať preskúmanie uplatňovania tohto nariadenia, ako aj právnej a faktickej situácie v členskom štáte, do ktorého sa žiadateľ odovzdáva. Článok 27 ods. 1 toho istého nariadenia v spojení s týmto odôvodnením tak priznáva dotknutej osobe právo na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia o odovzdaní súdom.

44 Vzhľadom na súvislosť, ktorá v rámci režimu zavedeného nariadením Dublin III existuje medzi zavedením opravných prostriedkov s odkladným účinkom podľa článku 27 ods. 1 a 3 tohto nariadenia a odložením lehoty na odovzdanie stanovenej v článku 29 ods. 1 prvom pododseku druhom prípade tohto nariadenia, Súdny dvor už rozhodol, že táto lehota na odovzdanie nesmie začať plynúť od predbežného súdneho rozhodnutia prerušujúceho výkon konania o odovzdaní, ale až od súdneho rozhodnutia, ktorým sa rozhoduje o dôvodnosti tohto konania a ktoré už nemôže brániť tomuto vykonaniu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 29. januára 2009, Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, body 46 a 50).

45 V tejto súvislosti je pravda, že uplatnenie vnútroštátnej právnej úpravy, podľa ktorej v prípade existencie nových okolností rozhodujúcich pre správne uplatnenie nariadenia Dublin III súdny orgán zruší rozhodnutie o odovzdaní a vráti vec príslušnému správnemu orgánu na opätovné preskúmanie, môže viesť k existencii dvoch rozhodnutí o odovzdaní a dvoch odlišných opravných prostriedkov. Keďže však obe tieto po sebe nasledujúce rozhodnutia majú za cieľ odovzdanie toho istého žiadateľa o medzinárodnú ochranu po súhlase s jeho prijatím späť zodpovedným členským štátom, zdá sa, ako uviedol generálny advokát v bode 44 svojich návrhov, že uvedené rozhodnutia patria do jediného konania.

46 V rámci takéhoto jediného konania pritom rozhodnutie, ktorým súdny orgán zruší prvé rozhodnutie o odovzdaní len z dôvodu zmeny okolností rozhodujúcich pre správne uplatnenie nariadenia Dublin III a pristúpi k takémuto opätovnému preskúmaniu, treba považovať za predbežné rozhodnutie, ktoré príslušnému správnemu orgánu umožňuje posúdiť prípadný vplyv týchto nových okolností na odovzdanie dotknutej osoby bez toho, aby definitívne ukončil konanie o tomto odovzdaní.

47 V treťom rade, hoci z článku 29 ods. 1 a 2 nariadenia Dublin III vyplýva, že normotvorca Únie mal v úmysle podporiť rýchly výkon rozhodnutí o odovzdaní, nič to nemení na tom, že nemal v úmysle obetovať súdnu ochranu žiadateľov o medzinárodnú ochranu požiadavke rýchleho vybavenia ich žiadosti a že na účely zabezpečenia tejto ochrany stanovil, že výkon týchto rozhodnutí môže byť v určitých prípadoch odložený [rozsudky z 29. januára 2009, Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, bod 48, ako aj z 30. marca 2023, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Pozastavenie plynutia lehoty na odovzdanie v odvolacom konaní), C-556/21, EU:C:2023:272, bod 19 a citovaná judikatúra]. Tieto ustanovenia sa teda musia vykladať s prihliadnutím na právo na účinnú súdnu ochranu zaručené v článku 47 Charty.

48 Okrem toho, z ustálenej judikatúry vyplýva, že hoci v prípade neexistencie právnej úpravy Únie v danej oblasti je záležitosťou vnútroštátneho právneho poriadku, aby na základe zásady procesnej autonómie členských štátov a s výhradou dodržania zásad ekvivalencie a efektivity upravoval procesné podmienky opravných prostriedkov určených na zabezpečenie ochrany

individuálnych práv odvodených z právneho poriadku Únie, členské štáty sú v každom prípade zodpovedné za zabezpečenie dodržiavania práva na účinnú súdnu ochranu uvedených práv, ako je zaručené článkom 47 Charty [pozri analogicky, pokiaľ ide o právo na opravný prostriedok zaručené v článku 46 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2013/32/EÚ z 26. júna 2013 o spoločných konaniach o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany (Ú. v. EÚ L 180, 2013, s. 60), rozsudok z 3. júla 2025, Al Nasiria, C-610/23, EU:C:2025:514, bod 51 a citovanú judikatúru].

49 Normotvorca Únie v článku 27 nariadenia Dublin III harmonizoval len niektoré procesné podmienky opravného prostriedku proti rozhodnutiu o odovzdaní alebo preskúmania tohto rozhodnutia zo skutkového a právneho hľadiska na súde, ktorý musí mať dotknutá osoba k dispozícii. V tomto článku najmä nespresnil, či a za akých podmienok je súd, na ktorý bola podaná žaloba, povinný zohľadniť okolnosti, ktoré nastali po prijatí uvedeného rozhodnutia [pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. apríla 2021, État belge (Okolnosti, ktoré nastali po rozhodnutí o odovzdaní), C-194/19, EU:C:2021:270, body 38 a 40].

50 Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ ide o zohľadnenie okolností, ktoré nastali po prijatí rozhodnutia o odovzdaní, každý členský štát viazaný nariadením Dublin III musí upraviť svoje vnútroštátne právo takým spôsobom, aby žiadatelia o medzinárodnú ochranu mohli uplatniť svoje právo na účinný prostriedok nápravy, ako je zaručené týmto článkom 47 a konkretizované v článku 27 nariadenia Dublin III v spojení s odôvodnením 19 tohto nariadenia (pozri analogicky rozsudok z 3. júla 2025, Al Nasiria, C-610/23, EU:C:2025:514, bod 52 a citovanú judikatúru).

51 V tejto súvislosti treba na jednej strane pripomenúť, že Súdny dvor v bode 49 rozsudku z 15. apríla 2021, État belge (Okolnosti, ktoré nastali po rozhodnutí o odovzdaní) (C-194/19, EU:C:2021:270), rozhodol, že tieto ustanovenia bránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že súd rozhodujúci o žalobe o neplatnosť podanej proti rozhodnutiu o odovzdaní nemôže v rámci preskúmania tohto opravného prostriedku zohľadniť okolnosti, ktoré nastali po prijatí tohto nariadenia a ktoré sú rozhodujúce na účely správneho uplatnenia tohto nariadenia, okrem prípadov, že táto právna úprava stanovuje osobitný opravný prostriedok zahrňujúci *ex nunc* preskúmanie situácie dotknutej osoby, ktorého výsledky sú pre príslušné orgány záväzné, ktorý možno podať hneď po tom, ako nastanú takéto okolnosti. Ako vyplýva z bodu 47 toho istého rozsudku, takéto rozhodujúce okolnosti predstavujú najmä okolnosti, ktoré bránia výkonu rozhodnutia o odovzdaní do iného členského štátu, ako je žiadajúci členský štát, alebo ktoré zahŕňajú zodpovednosť žiadajúceho členského štátu.

52 Judikatúra pripomenutá v predchádzajúcom bode tohto rozsudku sa uplatňuje *mutatis mutandis* na vnútroštátnu právnu úpravu, podľa ktorej v prípade existencie nových informácií týkajúcich sa takýchto okolností súdny orgán zruší rozhodnutie o odovzdaní a vráti na opätovné preskúmanie príslušnému správnemu orgánu, aby tieto informácie zohľadnil. Za týchto podmienok takéto rozhodnutie o zrušení a vrátení na účely takéhoto opätovného preskúmania nemôže predstavovať konečné rozhodnutie o opravnom prostriedku v zmysle článku 29 ods. 1 prvého pododseku nariadenia Dublin III.

53 Súdny dvor na druhej strane rozhodol, že vzhľadom jednak na cieľ uvedený v odôvodnení 19 tohto rozhodnutia spočívajúci v zabezpečení účinnej ochrany práv dotknutých osôb v súlade s článkom 47 Charty základných práv a jednak na cieľ uvedený v odôvodnení 5 uvedeného nariadenia, ktorý spočíva v zabezpečení rýchleho určenia členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu, musí žiadateľ disponovať účinným a rýchlym opravným prostriedkom, ktorý mu umožní odvolať sa na okolnosti, ktoré nastali po tom, čo bolo voči nemu prijaté rozhodnutie o odovzdaní, ak je zohľadnenie týchto okolností rozhodujúce na

účely správneho uplatnenia uvedeného nariadenia. Vnútroštátna právna úprava umožňujúca žiadateľovi odvolávať sa na takéto okolnosti v rámci opravného prostriedku proti rozhodnutiu o odovzdaní spĺňa najmä túto povinnosť stanoviť rýchly a účinný opravný prostriedok [pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. apríla 2021, État belge (Okolnosti, ktoré nastali po rozhodnutí o odovzdaní), C-194/19, EU:C:2021:270, body 35 a 36, ako aj citovanú judikatúru].

54 Okolnosť, že vnútroštátna právna úprava stanovuje, že po zrušení pôvodného rozhodnutia o odovzdaní súdnym orgánom a vrátení na opätovné preskúmanie príslušnému správnemu orgánu prináleží tomuto správnemu orgánu opätovne preskúmať odovzdanie dotknutej osoby vzhľadom na okolnosti, ktoré nastali po tomto rozhodnutí, však v zásade nebráni tomu, aby bola splnená povinnosť stanoviť rýchly a účinný opravný prostriedok. Ako však uviedol generálny advokát v bode 54 svojich návrhov, dodržanie tejto povinnosti predpokladá, že vnútroštátne právo je upravené takým spôsobom, aby príslušný správny orgán vykonal takto požadované preskúmanie bez zbytočného odkladu a aby konajúci súdny orgán rozhodol v krátkej lehote (pozri analogicky, pokiaľ ide o právo na opravný prostriedok zaručený v článku 46 smernice 2013/32, rozsudok z 25. júla 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, bod 148).

55 V každom prípade dĺžka správneho a súdneho konania, ktoré sa týka odovzdania dotknutej osoby, nemôže ako celok ísť nad rámec toho, čo je nevyhnutné vzhľadom na účely, pre ktoré bolo toto konanie začaté.

56 Takáto vnútroštátna právna úprava najmä nemôže, ako uviedol generálny advokát v bode 55 svojich návrhov, umožniť orgánom žiadajúceho členského štátu vyhnúť sa svojej zodpovednosti tým, že budú opakovane vracať vec príslušnému správnemu orgánu na opätovné preskúmanie bez toho, aby niekedy došlo k rozhodnutiu o konaní o poskytnutí medzinárodnej ochrany. Takáto právna úprava by totiž mohla ohroziť cieľ rýchleho vybavovania žiadostí o medzinárodnú ochranu uvedený v odôvodnení 5 nariadenia Dublin III, ktorý zaručuje účinný prístup ku konaniam o poskytnutí medzinárodnej ochrany. Okrem toho by takáto právna úprava mohla tiež spochybniť účinnosť súdnej ochrany, ako je zaručená v článku 47 Charty a v článku 27 nariadenia Dublin III v spojení s jeho odôvodnením 19.

57 V tomto kontexte treba ešte pripomenúť, že lehota stanovená v článku 29 ods. 1 naradenia Dublin III rozhodujúcim spôsobom prispieva k dosiahnutiu cieľa spočívajúceho v rýchlom vybavovaní žiadostí o medzinárodnú ochranu, ktorý je uvedený v odôvodnení 5 tohto nariadenia, a to zabezpečením vykonávania postupov rozhodovania o prevzatí alebo prijatí späť bez zbytočného odkladu. Táto záväzná lehota a najmä pravidlo stanovené v článku 29 ods. 2 uvedeného nariadenia svedčia o tom, že podľa normotvorcu Únie je dôležité, aby takéto žiadosti prípadne preskúmal iný členský štát, než je členský štát určený ako zodpovedný podľa kritérií uvedených v kapitole III tohto nariadenia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. novembra 2018, X a X, C-47/17 a C-48/17, EU:C:2018:900, body 69 a 70).

58 V prejednávanej veci z informácií uvedených v návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že Cudzinecký úrad prijal voči H 8. apríla 2022 druhé rozhodnutie o odovzdaní, teda menej ako štyri týždne po zrušení pôvodného rozhodnutia o odovzdaní a vrátení H na opätovné preskúmanie, a to 15. marca toho istého roku. Zdá sa teda, s výhradou overenia vnútroštátnym súdom, že Cudzinecký úrad vykonal požadované opätovné preskúmanie bez zbytočného odkladu.

59 Okrem toho vzhľadom na úvahy uvedené v bodoch 54 a 55 tohto rozsudku prináleží tomuto súdu, aby vzhľadom na všetky relevantné okolnosti veci samej na jednej strane overil, či možno konštatovať, že zamietnutím žaloby o neplatnosť proti druhému rozhodnutiu o odovzdaní

z 8. decembra 2022 rozhodol o tomto opravnom prostriedku bez zbytočného odkladu, hoci bol na tento súd podaný takmer osem mesiacov predtým, a že 24. mája 2022 Rumunsko informovalo všetky členské štáty o zrušení pozastavenia odovzdaní smerujúcich do krajiny podľa nariadenia Dublin III. Na druhej strane mu prináleží overiť, či dĺžka konania týkajúceho sa odovzdania H, ktorá predstavovala takmer 17 mesiacov od akceptovania prijatia tohto žiadateľa späť zo strany Rumunska 7. júla 2021, nešla ako celok nad rámec toho, čo je nevyhnutné vzhľadom na účely, na ktoré bolo začaté.

60 V prípade, že by vnútroštátny súd konštatoval, že postup prevzatia alebo prijatia späť sa neuskutočnil bez zbytočného odkladu, žiadosť o medzinárodnú ochranu by mal posúdiť iný členský štát, než je členský štát určený ako zodpovedný podľa kritérií stanovených v kapitole III nariadenia Dublin III.

61 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na položenú otázku odpovedať tak, že článok 29 ods. 1 a 2 nariadenia Dublin III sa má vykladať v tom zmysle, že ak vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o žalobe o neplatnosť s odkladným účinkom, s konečnou platnosťou meritórne rozhodne o zákonnosti druhého rozhodnutia o odovzdaní prijatého po tom, ako bolo prvé rozhodnutie o odovzdaní týkajúce sa tej istej osoby zrušené len z dôvodu zmeny okolností rozhodujúcich pre správne uplatnenie tohto nariadenia, ktorá má za následok vrátenie veci príslušnému správnemu orgánu na opätovné preskúmanie, začína plynúť šesťmesačná lehota na odovzdanie stanovená v článku 29 ods. 1 uvedeného nariadenia dňom, keď bolo s konečnou platnosťou z vecného hľadiska rozhodnuté o zákonnosti tohto druhého rozhodnutia.

Aby sa zabezpečilo, že dĺžka trvania postupu týkajúceho sa odovzdania dotknutej osoby nešla ako celok nad rámec toho, čo je nevyhnutné vzhľadom na účely, na ktoré bolo začaté, musí byť toto druhé rozhodnutie o odovzdaní a konečné rozhodnutie o žalobe o neplatnosť podanej proti tomuto rozhodnutiu prijaté bez zbytočného odkladu.

O trovách

62 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

Článok 29 ods. 1 a 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov,

sa má vykladať v tom zmysle:

že ak vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o žalobe o neplatnosť s odkladným účinkom, s konečnou platnosťou meritórne rozhodne o zákonnosti druhého rozhodnutia o odovzdaní prijatého po tom, ako bolo prvé rozhodnutie o odovzdaní týkajúce sa tej istej osoby zrušené

len z dôvodu zmeny okolností rozhodujúcich pre správne uplatnenie tohto nariadenia, ktorá má za následok vrátenie veci príslušnému správnemu orgánu na opätovné preskúmanie, začína plynúť šesťmesačná lehota na odovzdanie stanovená v článku 29 ods. 1 uvedeného nariadenia dňom, keď bolo s konečnou platnosťou z vecného hľadiska rozhodnuté o zákonnosti tohto druhého rozhodnutia.

Aby sa zabezpečilo, že dĺžka trvania postupu týkajúceho sa odovzdania dotknutej osoby nešla ako celok nad rámec toho, čo je nevyhnutné vzhľadom na účely, na ktoré bolo začaté, musí byť toto druhé rozhodnutie o odovzdaní a konečné rozhodnutie o žalobe o neplatnosť podanej proti tomuto rozhodnutiu prijaté bez zbytočného odkladu.

Podpisy